

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119204039
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3119204039.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľa (žalobcu): V. J. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R. XX, D., t. č. U. a U. J., zastúpeného Q.. A. Samcom, advokátom so sídlom N. XX, D., proti žalovaným: 1/ V. spravodlivosti SR, so sídlom D. námestie XX, A., 2/ X. riaditeľstvo D., so sídlom M. 1, A., 3/ U. a U. J., so sídlom V. námestie 1, J., na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Y. súdu Trenčín č. k. 18C/21/2019-26 zo dňa 17. júna 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovaným 1/ - 3/ povinnosť zdržať sa akéhokoľvek omisívneho či komisívneho konania, ktorým by priamo alebo nepriamo obmedzovali odovzdávanie jeho korešpondencie na poštovú prepravu v deň, keď táto bola od neho prevzatá a súčasne ktorým by súd uložil žalovanému 3/ povinnosť bezodkladne odovzdávať na poštovú prepravu jeho korešpondenciu vymedzenú v § 25 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, a to tak, že táto musí byť odovzdaná poštovému podniku v ten istý deň, v ktorý bola žalovaným 3/ prevzatá od navrhovateľa. Zamietavé rozhodnutie zdôvodnil súd prvej inštancie tým, že navrhovateľ dostatočne neosvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi ním a žalovanými. Osvedčil síce dôvodnosť nároku, ktorému má byť poskytnutá ochrana, avšak len voči žalovanému 3/, ktorý podľa názoru navrhovateľa zasahoval do jeho práva na súkromie, ale neosvedčil existenciu takých skutočností, ktoré odôvodňujú nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Navrhovateľ vo svojom návrhu ani len netvrdil okolnosti nasvedčujúce vzniku bezprostredne hroziacej ujmy a v tej súvislosti súdu ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že jeho práva sú konaním žalovaného 3/ bezprostredne ohrozené a bezprostredne mu hrozí na nich vznik ujmy. Samotné tvrdenie navrhovateľa, že žalovaní pokračujú v protiprávnych zásahoch do jeho práv a nemajú v úmysle zmeniť ním tvrdený protiprávny stav, nie je dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia, pretože neosvedčuje vznik bezprostredne hroziacej ujmy. Čo sa týka žalovaných 1/, 2/, súd prvej inštancie uviedol, že títo nie sú pasívne vecne legitimovaní. Je síce pravda, že obaja vydali normy upravujúce nakladanie s korešpondenciou odsúdených, avšak vykonávateľom týchto noriem je žalovaný 3/.

2. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovie. Záver súdu, že nebola dostatočne osvedčená potreba neodkladnej úpravy pomerov, považuje navrhovateľ za svojvoľný a nesprávny. Taktiež podľa navrhovateľa súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ho neúmerne zaťažil dôkazným bremenom. Už samotná existencia hrubého porušovania práva na rešpektovania korešpondencie (práva na súkromie) podľa neho opodstatňuje nariadenie neodkladného opatrenia, pričom v návrhu uviedol hrozbu straty hmotnoprávnych lehôt,

ktorá tiež osvedčuje nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby anticipoval konkrétne skutkové stavy (situácie), ktoré budú exaktne preukazovať straty hmotnoprávných lehôt, teda aby predložil dôkaz preukazujúci hroziacu ujmu, ktorá môže nastať až v budúcnosti. Vo vzťahu k žalovanému 2/ považuje navrhovateľ za nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, keďže z ustanovení § 2 ods. 1 - 4 a § 65dk ods. 5 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže (ZVJS) je viac než zrejmé, že ak v ZVJS platí princíp subordinácie a vo veci žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti žalovaným 3/ rozhodoval žalovaný 2/, tak je to aj žalovaný 2/, kto má popri žalovanom 3/ pasívnu vecnú legitímáciu, keďže svojim omisívnym konaním nezabránil protiprávnemu konaniu zo strany žalovaného 3/. Pokiaľ ide o žalovaného 1/, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Navrhovateľ v inom prípade podal žalovanému 1/ sťažnosť (dňa 25.2.2019), ktorou o. i. namietal zadržiavanie úradnej pošty dňa 27.12.2018. Žalovaný 1/ túto sťažnosť nevybavil a postúpil ju žalovanému 2/, ktorý ju postúpil žalovanému 3/. Takisto žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti žalovaný 1/ opäť nevybavil sám a postúpil ju znovu žalovanému 2/. Žalovaný 1/ ako vrcholný orgán výkonu verejnej moci na úseku väznenstva teda omisívnym konaním v predmetnej otázke zasahuje do subjektívnych práv navrhovateľa a má tak pasívnu vecnú legitímáciu, ktorú možno odvodiť z ustanovení § 2 a § 3 zákona o ZVJS (predmetná vec je jeho kompetencii). Zásah žalovaných do jeho práva na rešpektovanie korešpondencie je podľa navrhovateľa dostatočne preukázaný, pričom štát má v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj pozitívny záväzok účinne a najmä včas poskytnúť ochranu proti takýmto zásahom - a to aj súdnou ochranou. Právna úprava je v danej veci natoľko jasná, že prakticky neexistuje žiadny priestor na akúkoľvek polemiku o tom, či správanie sa žalovaných je alebo nie je lege artis. Navrhovateľ napokon uviedol, že mu bol uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 05.06.2019 zmenený spôsob výkonu trestu odňatia slobody tak, že bol preradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, preto od 7.6.2019 vykonáva trest odňatia slobody v ÚVTOS F. nad M.. Dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia však naďalej trvá, keďže bude v budúcnosti mnohokrát eskortovaný do ÚVTOS J., ktorý v rámci Trenčianskeho kraja zabezpečuje eskorty odsúdených na súdne pojednávania, pričom navrhovateľ je účastníkom viacerých súdnych konaní na Krajskom súde v C. a na Okresnom súde Trenčín, teda bude vo viacerých prípadoch dočasným „klientom“ žalovaného 3/ v rámci zabezpečovania eskort na tieto konania, a preto hrozba porušovania jeho práv naďalej trvá.

3. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 329 ods. 1 druhá veta Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) doručil žalovaným návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, odvolanie navrhovateľa a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne a zákonné. Pokiaľ navrhovateľ ako žalovaného označil aj Ministerstvo spravodlivosti SR, toto nemá pasívnu vecnú legitímáciu, keďže sa nepochybne nemôže zdržať voči navrhovateľovi akéhokoľvek konania dotýkajúceho sa nakladania s jeho korešpondenciou u žalovaného 3/. Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 2/2016 ustanovuje maximálnu možnú lehotu na odovzdanie korešpondencie odsúdeného na poštovú prepravu, čím chráni odsúdeného pred neoprávneným zadržiavaním jeho korešpondencie a nevylučuje možnosť odovzdania korešpondencie na poštovú prepravu aj v deň jej odovzdania odsúdeným za predpokladu, že je takýto postup v príslušnom ústave možné realizovať. Vzhľadom na uvedené je žalovaný 1/ toho názoru, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia smerovaného (aj) voči žalovanému 1/ nebolo možné vyhovieť už pre absenciu akéhokoľvek právneho vzťahu medzi navrhovateľom a žalovaným 1/. Zároveň uloženie povinnosti formulovanej navrhovateľom v petite je voči žalovanému 1/ nevykonateľné, nakoľko žalovaný 1/ sa nemôže zdržať konania, opísaného navrhovateľom, a vo vzťahu k žalovanému 3/ nemá ani postavenie „súčinného“ subjektu. Žalovaný 1/ ďalej zdôraznil, že v danej veci absentuje naliehavosť. Navrhovateľ nepreukázal a ani netvrdil, že by mu postupom žalovaného 3/ vznikla alebo hrozila ujma. Z jeho podania je skôr zrejmé, že sa dožaduje, aby štátne orgány fungovali jeho preferovaným spôsobom. Navrhovateľ je pritom osobou vo výkone trestu odňatia slobody, s čím je spojená istá miera obmedzení. Tak ako je navrhovateľ obmedzený na osobnej slobode (z ktorého dôvodu si sám nevyberá deň, v ktorý využije služby poštového podniku), tak žalovaný 3/ je povinný plniť povinnosti spojené so zabezpečovaním výkonu trestu odňatia slobody. Tieto povinnosti si plní aj tým, že korešpondenciu odsúdených nezadržiava, odovzdáva ju poštovému podniku najneskôr nasledujúci deň. Takýto spôsob využívania služieb poštového podniku je bežne zaužívaný v akomkoľvek štátnom orgáne, resp. v

akomkoľvek efektívne a hospodárne fungujúcom subjekte, ktorý v jeden deň zásielky zhromaždí a na druhý deň ich hromadne odovzdá poštovému podniku.

5. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu takisto uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokom aj s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov medzi „ostatné práva“ odsúdených zaraďuje právo prijímať a odosielať korešpondenciu (§ 25). Podrobnosti sú upravené v § 37 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov. Interným predpisom ZVJS - ZIPS GR č. 28/2008 (Evidencia korešpondencie osôb vo výkone väzby - pokyn) je upravený postup preberania zásielok od väznených osôb, určených na poštovú prepravu. Nejedná sa o nezákonné zadržiavanie korešpondencie tak, ako tvrdí navrhovateľ. Zásielka je odovzdaná na prepravu bezodkladne po vykonaní všetkých potrebných administratívnych úkonov v súlade so zákonom a vyhláškou, a to aj s ohľadom na potrebný časový priestor vybavenia množstva odosielanej a prijímanej korešpondencie a personálneho zabezpečenia v ústave, najneskôr však nasledujúci pracovný deň po jej prevzatí. Dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu vykonáva prokurátor (§ 96 zákona o výkone trestu, § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom prokurátor môže zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov ZVJS alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Žalovaný 2/ nemá vedomosť o tom, či navrhovateľ namietal zásah do svojich práv (v súvislosti s odosielaním korešpondencie) aj u dozorového prokurátora.

6. Aj žalovaný 3/ sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa stotožnil s výrokom aj s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie. Ústav J. pri odosielaní korešpondencie postupuje tak, ako je to uvedené v zázname o prešetroaní sťažnosti, ktorý navrhovateľ priložil k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom takýto postup je v súlade s platnými právnymi predpismi a vnútornými predpismi ZVJS. Žalovaný 3/ súčasne poukázal na skutočnosť, že dňa 05.06.2019 Okresný súd Trenčín v konaní 1Nt/73/2019 vyhovel žiadosti navrhovateľa o preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Na základe uvedeného navrhovateľ vykonáva od 07.06.2019 trest odňatia slobody v ústave F. nad M.. Navrhovateľ sa mylí, ak uvádza, že v prípade pojednávania na Okresnom súde Trenčín bude preeskortovaný do ústavu J.. Nie je hospodárne a efektívne, aby odsúdený, vykonávajúci trest odňatia slobody v ústave F. nad M. bol dočasne premiestnený do ústavu J. a následne z ústavu J. predvedený na okresný či krajský súd v Trenčíne alebo iný súd v Trenčianskom kraji. Je účelnejšie predviesť odsúdeného, vykonávajúceho trest odňatia slobody v ústave F. nad M., na súdne pojednávanie v Trenčíne priamo z ústavu F. nad M. a následne späť do ústavu F.. Na základe uvedeného žalovaný 3/ vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie ústavu J.. Neodkladné opatrenie nariadené v znení, v akom ho požaduje navrhovateľ, je zo strany ústavu J. nevykonateľné a voči nemu bezpredmetné.

7. Navrhovateľ neodkladného opatrenia sa písomne vyjadril k vyjadreniam žalovaných. Vo vzťahu k žalovanému 1/ uviedol, že tento vydal interný normatívny akt, rozkaz ministra č. 2/2016, z ktorého dokonca vyvodzuje legitimitu zadržiavania korešpondencie, a ak v rámci sťažnostného konania namietaný nedostatok neodstránil, má pasívnu vecnú legitímáciu. Niet pochyb, že žalovaný 1/ je nadriadeným orgánom žalovaného 2/ aj žalovaného 3/. Zadržiavanie úradnej pošty zákon neumožňuje a tomu zodpovedá aj príslušná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. „Istá miera obmedzení“, ktorá je spojená s výkonom trestu odňatia slobody, neznamená, že žalovaní môžu zasahovať do základných práv odsúdených podľa vlastnej úvahy a mimo rámec zákonných obmedzení. V danej veci je skutkový stav naviazaný na čas, kedy žalovaný 3/ vyberá poštové schránky umiestnené na sektoroch ubytovní odsúdených. Ak žalovaný 3/ vyberá schránky o 7.30 hod., neexistuje rozumný dôvod, ktorý by mu bránil odovzdať korešpondenciu odsúdených na poštovú prepravu v ten istý deň, keď to takto žalovaný 3/ robil do septembra 2018 a taká je prax aj v iných ústavoch na výkon trestu, v ktorých navrhovateľ bol resp. je umiestnený. Žalovaní 1/ a 2/ ostali v tejto otázke v sťažnostnom konaní pasívni, aj keď bolo v ich možnostiach odstrániť protiprávny stav. Podľa navrhovateľa ide o neoprávnený zásah do osobnostných práv a on je oprávnený domáhať sa ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. K vyjadreniu žalovaného 2/ navrhovateľ uviedol, že skutočnosť, či podal alebo nepodal podnet (sťažnosť) dozorovému prokurátorovi, je pre toto konanie právne irelevantná, keďže podnet prokurátorovi nie je podmienkou pre začatie civilného sporového konania. K vyjadreniu žalovaného 3/ uviedol, že rozkaz generálneho riaditeľa ZVJS č. 31/2014 dokazuje jeho tvrdenie, že žalovaný

3/ zabezpečuje eskorty odsúdených v rámci Trenčianskeho kraja. Pokiaľ ide o rozkaz generálneho riaditeľa č. 36/2013, keďže ho žalovaný 3/ nepredložil, tvrdenie žalovaného 3/ možno považovať za nepreukázané. Podľa navrhovateľa prax je taká, že odsúdení z U. F. nad M. bežne chodia celoštátnym zvozom do ústavu J. (žalovaný 3/), z ktorého sú potom realizované eskorty na súdne pojednávania.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

10. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

11. Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

12. Súd nariadi neodkladné opatrenie len vtedy, ak sú splnené zákonné predpoklady ustanovené v § 325 ods. 1 CSP, pričom navrhovateľ musí v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčiť, že existuje právny vzťah medzi ním a protistranou, tento vyžaduje bezodkladnú úpravu a musí tiež osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana.

13. Súd prvej inštancie správne návrh zamietol z dôvodu, že navrhovateľ neosvedčil jeden zo základných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, a to hrozbu bezprostrednej ujmy, resp. potrebu bezodkladne upraviť pomery alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená. Potreba bezodkladne upraviť pomery medzi navrhovateľom a žalovaným 3/ nie je daná už aj preto, že navrhovateľ už nevykonáva trest odňatia slobody v ústave J. (žalovaný 3/), ale v ústave F. nad M., pričom tak tomu bolo už aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP), aj keď o tom súd prvej inštancie možno nemal vedomosť. Tvrdenie navrhovateľa, že dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia napriek tomu trvá, sa zakladá len na jeho úvahe, že by mohol byť preeskortovaný do ústavu J. v súvislosti s jeho účasťou na konaniach Okresného a Krajského súdu v Trenčíne (a implicitne súčasne na úvahe, že by v tom čase mohol odosielať úradnú poštu vo veciach, ktoré sú spojené so zákonnými lehotami). Už prvý z týchto predpokladov - že by navrhovateľ mal byť predvádzaný na pojednávania na trenčianskych súdoch po predchádzajúcej eskorte do ústavu J. - žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa vyvrátil. Dôkazné bremeno (resp. povinnosť osvedčiť bezprostredne hroziacu ujmu) pritom nezaťažuje žalovaného, ako to naznačuje navrhovateľ vo svojom poslednom vyjadrení, ale navrhovateľa neodkladného opatrenia. V tomto prípade navrhovateľ predložil odvolaciemu súdu len svoje úvahy a predpoklady o možnom eskortovaní do J., ktoré však nijako neosvedčil.

14. Odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že nepopiera právo navrhovateľa brániť sa proti prípadným zásahom do jeho osobnostných práv žalobou (vrátane žaloby zahŕňajúcej zásahy, ku ktorým malo podľa neho dôjsť v minulosti), avšak pre nariadenie neodkladného opatrenia (resp. pre meritórne preskúmanie dôvodov uvedených v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) nepostačuje tvrdenie o zásahu do práv navrhovateľa (každá žaloba sa zakladá na tvrdenom porušení práv žalobcu), ale je potrebné osvedčiť neodkladnosť potreby upraviť pomery súdnym rozhodnutím, čo v tomto prípade navrhovateľ neosvedčil.

15. Pokiaľ ide o žalovaných 1/ a 2/, odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v tom, že títo nemali v predmetnom konaní pasívnu vecnú legitimitáciu, a to napriek tomu, že ide o nadriadený orgán žalovaného 3/ resp. o ústredný orgán štátnej správy pre väzenstvo. Navrhovateľ v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia namietal skutočný (fyzický) zásah do jeho osobnostných práv, ktorý mal byť dôsledkom konania resp. nekonania žalovaného 3/. To, že žalovaní 1/ a 2/ normatívnymi aktmi regulujú postup žalovaného 3/, neznamená, že medzi nimi a navrhovateľom vznikol akýkoľvek právny vzťah, odôvodňujúci nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovaným 1/ a 2/. Zo spisu (z listín predložených

stranami) nevyplýva, že by normatívne akty žalovaných 1/ a 2/ priamo zasahovali do práv navrhovateľa. Ako správne uviedol žalovaný 2/, tieto normatívne akty len rámcovo upravujú postup preberania zásielok od väznených osôb, pričom ustanovujú povinnosť ústavov odovzdávať zásielky na poštovú prepravu najneskôr nasledujúci pracovný deň po ich prevzatí (čo neznamena, že by nemohli byť odovzdávané na poštovú prepravu aj skôr), avšak skutočné odovzdávanie zásielok navrhovateľa na poštu je (resp. bolo) výlučne v rukách žalovaného 3/.

16. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne, a preto ho potvrdil.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).